

HUMOR & SEX 1

EROTICKÉ
POHÁDKY

JITKA MOODY

KNIHA PRVNÍ

**HUMOR 1
& SEX**

EROTICKÉ POHÁDKY

Jitka Moody

Humor & Sex 1
Erotické pohádky

Vydalo nakladatelství Jitka Moody
ISBN 978-80-908844-3-4

Copyright © Jitka Moody, 2023
Cover © Jitka Moody, 2023

Pohádky jsou dnes velmi oblíbené
zdaleka nejen u dětí. Dospělý čtenář
snad uvítá, když do nich přidám trochu
koření ve formě humoru a sexu.
Vlastně právě držíte v ruce vtipně pojaté
erotické pohádky na motivy
klasických pohádek a já věřím,
že se u nich budete
skvěle bavit.

Obsah

Malá sázka o velký diamant	6
Písařovo potěšení	15
Šupina pro štěstí	23
Za vším hledej ženu	32
Tanec krásné otrokyně	41
Kam s ním?	52
Na královském plese	60
Alchymista	67
Ztráta nejlepšího přítele	74
O hloupé nevěstě	83
Vůně lásky	90
Vladař	99
Holka na vdávání	109
Statečný zachránce	116
Mělo to být snadné	123
Osudové rozhodnutí	132
Princ Charles a lady Dé	141
Špatný den	150
Dvě království	157
Otrávené jablko	165
O zlatém slunci	171
Jedna dokonalá růže	178
Trilogie Humor & Sex... a jedna navíc	188
O autorce	189

Malá sázka o velký diamant

Položila na stůl diamant a řekla: „Vsadíme se?“

Ten diamant na desce poškrábaného dubového stolu se jmenoval Důkaz vášně. Největší černě zbarvený diamant světa tak ležel vedle nápisu Anežka a Martin, vedle nápisu kouří skvěle, vedle nápisu chceš taky, vedle nápisu tak vyhul.

A v případě dámy, která ho na ten stůl položila, by mělo být jasné, že jde o císařovnu.

Ale ještě než si řekneme, o jakou sázku šlo, dřív než vyjde najevo, jakou nestoudnost, nemravnost a chlípnost si vymyslela na císaře tentokrát, ještě předtím byste o ní měli nejspíš něco vědět.

Musíte vědět, že taková nebyla vždy.

Měli byste vzít v úvahu, že když jí bylo sedm a viděla na strozech skotačit ptáky, dva malé načepýřené vrabce, a ptala se, cože to dělají, její stará chůva zrudla. Nabrala odstín přezrálého rajčete, pak nosem dloubala do vzduchu jako do neviditelného míče, nakonec posbírala zbytky důstojnosti a pronesla, že to ten vrabčák si jen dělá dobře.

Uvědomte si, že když bylo císařovně devět a zahlédla po sobě rajtovat dva pudly, a že ti si to uměli užít, ptala se, jestli ten pes si taky jen dělá dobře. Byl u toho komorník. Odkášlal si do palce sevřené pěsti, aby předestřel důvěrný tón, a potom laškovně škulbl jedním obočím.

Řekl: „To ten pes dělá dobře tý čubě.“

Nesmíte zapomenout, že v jedenácti přišla do ložnice právě ve chvíli, když její rodiče dávali vzniknout svému jedinému synovi.

Budoucí císařovna tam zkoprněle stála uprostřed místnosti a pozorovala mokrá záda svého otce. Nemohla odtrhnout oči od jeho nahých pŕek a vŕbec z toho všeho, co se dělo mezi stehny její matky. Sledovala matčin obličej, fascinovaná bolestí, nebo tím, co snadno zaměníte za bolest a co zmačkalo matčinu krásnou tvář do vrásčité masky. Civěla na otcovo nakrabaděné čelo a nemohla zaboĝa přijít na to, kdo komu dělá dobře.

Jako nežít na nose tam ta holka trčela před velkou postelí, dokud si jí jeden nebo oba nevšimli, dokud na sebe nehodili sametovou pokrývku, dokud neřekli, co tady k čertu chce, dokud se ona nezeptala, zda dělá dobře tatínek mamince nebo maminka tatínkovi.

Budoucí císařovna tam pořád ještě zacláněla jako mramorový sloup, dokud maminka ze sebe tatínka neshodila, dokud si přikrývku sama nepřitáhla až k bradě.

Dokud afektovaně nepronesla: „Zábava je to jen pro chudé. My plníme svou povinnost.“

Mějte na paměti, že v šestnácti stále neznala odpověď na tu otázku, když ji jakýsi knížecí hejssek zatáhl do svého pokoje v hostinské části královského zámku. Rozvázal jí všechny ty šňůrky, aby osvobodil její prsa, a zatímco si s nimi hrál, zatímco je mačkal a olizoval, bořil do nich nos a bradu a pak se pustil do rozvazování dalších šňůrek, celou tu dobu myslela jen na to jedno. Nakonec se zeptala. Chtěla vědět, jestli to bude zábava nebo povinnost, chtěla vědět, jestli bude dělat dobře ona jemu nebo on jí, a to knížecí nedochudče se mělo moudře poškrábat na hlavě a pronést: „A co bys radši?“

Tohle všechno musíte vědět.

Další dva roky pak hledala, co má vlastně ráda.

Zjistila, že má nejraději fešáky s tmavými vlasy a tmavýma očima a taky, že na tom vlastně nesejde. V noci je každá kočka černá.

Přišla na to, že má mnohem raději prsty než dlaně. Objevila, že je mnohem lepší mrštný jazyk než i ty nejšikovnější rty. Půlhodinová soulož je lepší než hodinová předeĝra. Minutový orgasmus je lepší než dvouhodinová soulož. Větší penis je výĝra oproti malému. Malý penis berte spíš než jakýkoliv, co se pořádně nepostaví. Jedno slabší vrznutí je lepší než nejzáživnější debata o souloží roku.

Tyhle životní pravdy vesmíru vytesané už starými civilizacemi do pravěkého kamene sama znovu objevovala a měla pocit, že je vynalézá.

Když zvládnete základy, specializujete se.

Nejvíc naši budoucí císařovnu vzrušoval sex na veřejnosti. Do mokra ji rajcovalo odhalování všeho, co jí pánbůh nadělil, ale tenhle koníček není snadné praktikovat, když jste právě jediná dospělá princezna na přelidněném zámku.

Začala být tvořivá.

Kreativní.

Uprostřed zámeckého parku nechala postavit sousoší v životní velikosti a natřené do barvy lidské kůže. Byly to samé nahé nymfy podobné postavy, jakou měla sama. Ty kamenné nahotinky na zámeckém trávníku tančily, objímaly se, pro něco se ohýbaly k zemi, třeba že se chtěly potěšit drobným kvítkem nebo možná obyčejným stéblem voňavé trávy.

Tak to aspoň umělec zamýšlel.

Ale zatímco sochař dal nehybný život osmi nádherným dílům, často bylo k pokoukání nahých nymf hned devět. I ta poslední se třeba pro něco nakláněla k zemi, ale sotva se těšila z něčeho tak přízemního, co bylo možné objevit na obyčejném trsu trávy. Rozkošnou prdelku tak špulila na všechny, kdo o ten pohled stál, i když většinou netušil, na co právě kouká. Stávalo se to o polednách, kdy slunce trochu oslepovalo, nebo k večeru, když bylo víc stínů než světla a chodníčky zámeckého parku byly plné procházejících, konverzujících a společensky se oblažujících párů nebo skupinek.

Není zcela zřejmé, zda si byl královský pár vědom, jak si jejich dcera krátí volné chvíle.

Jisté je, že mohli svou nejstarší dceru provdat i do krajin bližších než vzdálené císařství. Stejně tak je jasné, že ji mohli k oltáři doprovodit osobně a neuzavírat manželství na dálku a teprve po zpečetění svazku prostřednictvím zástupců ji poslat manželovi.

Císař byl ten typ podivína, který věřil v poctivost a pravdomluvnost, byl přesvědčen o nezdolnosti lásky a dobroty, a vlastně, když

už tedy mluvíme otevřeně, věřil nejen ve šťastné pohádkové konce, on věřil už v jejich šťastný průběh.

Svou ženu přijal vlídně.

Zahrnul jí dary, ověsil šperky a její komnaty byly přeplněné vším možným voňavým, hebkým, měkoučkým a sladkým. Každou jeho další pozornost přijala s většími a většími rozpaky. Sám trochu znejistěn se jí zeptal, co se děje. Chtěl vědět, zda se něčím provinil. Žebral o možnost projevit své ženě radost, žadonil, ať sama řekne, čím ji nejvíce potěší.

„Chtěla bych šaty,“ prozradila mu nakonec. „Měly by být z té nejvzácnější látky, jaká se jen dá utkat. Musí být pro nejurozenější z urozených. Hlupáci a prostáčci, obyčejní, chudí a neschopní ji nebudou moci ani spatřit. Tak vzácná ta látka musí být.“

Stovky tkalců se předháněly v tom, kdo utká látku nejjemnější, s nejpůsobivějším vzorem.

Každý den císař s císařovnou a s urozenými pány a dámami od dvora obcházel řemeslníky. Pod jejich rukama vznikaly látky skvostné na pohled a hebké na dotek. „Krásné,“ vzlykaly dámy, „úchvatné“, přikyvovali pánové.

Císařovna nepronesla ani slovo.

Pouze ona věděla, co vlastně hledá, a také to posléze našla.

Dva šikovní podvodníci se činili u prázdného tkalcovského stroje. Zástup urozených jen mlčel, jen civěl, jen naprázdno otvíral ústa, jen zdvihal udiveně obočí, jen rozpřáhal ruce, jen hleděl jeden na druhého, co to má, u všech všudy, znamenat.

Císařovna strnula.

Prstíky něžně propletla, v gestu okouzlení si ty propletené pěstičky přitiskla k bradě a vzdychla: „Ach.“ Vzdychla: „To je nádhera.“ Vzdychla: „Nic krásnějšího jsem neviděla.“

Všichni ti panáci od dvora sklaplí v úžasu rozevřenou čelist a předháněli se v tom, kdo víc pochválí látku tak vzácnou, že ji neurození ani nevidí.

„Jak šarmantní!“

„Ten originální vzor!“

„Ty barvy!“

Toho dne už nemluvili o ničem jiném. Každý přišel s nějakou podrobností, kterou si na tom neviditelném hadýrku všiml jen on sám, a ostatní přikyvovali jako že ano, ano, to látce přidá na působivosti. Přidá na osobitosti. Přidá na jedinečnosti. A všichni se nemohli dočkat, až v té vzácné čarovné látce uvidí císařovnu.

Ani císařovna se nemohla dočkat, a tak prohlásila látku za dokonalou a poručila předat ji švadlenám. Za tři dny k smrti vyděšené krejčovské s prsty krvácejícími, jak se do nich ze samé nečinnosti bodaly, a očima zarudlýma, oznámily, že šaty jsou hotové.

Konečně nastal den, kdy se císařovna mohla předvést v rouchu, jež jí dokonale vyhovovalo.

Nahá jako pulec si vykračovala středem slavnostně vyšňořeného sálu, srovnávala neviditelné záhyby, natrásala neviditelné volány a špulila velmi viditelné bradavky a také do jemných vlánek nakroucené tmavé ohanbí.

Docela holá, jen s několika perlami na krku a v uších, tančila, korožovala se skleničkou vína, cpala se u hodovního stolu.

Smála se a laškovala s hosty, nahá.

Rozprávěla o umění, zmiňovala závažnost jistých aspektů, dočista nahá.

Ptala se, jak se vám tady dnes líbí, ptala se, co si myslíte o té politické situaci, ptala se, zda vám zdejší podnebí vyhovuje, sama si na něj ještě úplně nezvykla, a byla u toho nahá.

Nahá.

Nahá.

Nahá.

Její vzrušené bradavky byly už jako kámen a vlhkost jejího klínu se dala přirovnat k té v pralese.

Popadla za ruku jakéhosi vzdáleného bratrance císaře z matčiny strany, nebo možná to byl císařův prasynovec z otcovy strany, každopádně o to tady nešlo.

Zatáhla ho do mysliveckého salónku, kde bylo dočista prázdno. Opřela se lokty o stůl, trochu roztáhla nohy a na svého budoucího milence vyšpulila zadek i se svou navoněnou pipinou.

„Dělej,“ řekla.

Mladík chvíli zíral, jako by to ten večer viděl poprvé. Natáhl ruce a hned je zase stáhl, nervózně promnul prsty a zase se pokusil císařovny dotknout, až o krok poodstoupil a nešťastně zašeptal: „Jak se ty šaty vlastně sundávají?“

Ona jen protočila panenky, nedočkavě zavrtěla boky a řekla: „Neblbni a vraž mi ho tam.“

Tak ten mladík, říkejme mu třeba Radek, tak tedy Radek přestal blbnout a vrazil jí ho tam.

Postupoval opatrně, šel na věc zvolna, jako by měl rozvernou dámičku teprve připravit o panenství. Bylo to, jako byste se procházeli špatně osvětleným skleněným pavilonem, kde nějaký pomatený architekt nechal cik cak postavit skleněné stěny právě na místě, kde byste to nejméně čekali. Jdete pak pomalu, kráčíte, jako byste měli každou chvíli narazit na sklo, i když oči vám tvrdí, že cesta je volná.

Také Radek netušil, jestli na poslední chvíli jeho chlapák nenarazí na neviditelnou překážku. Báł se, že neviditelné ruce neviditelných krejčovských by na neviditelných šatech mohly třeba nastražit neviditelné vroubkování z ostrých broušených kamenů. Neviditelných.

Když byl uvnitř, když bylo jasné, že není žádná překážka, a Radek se rozkýval do kopulačních pohybů, došlo mu to: Žádné šaty nejsou. Uvědomil si, že císařovna chodila celý večer nahá a věděla, že je nahá.

O tom dumal, když v ní jezdil sem a tam, ale bylo to podivným způsobem tak vzrušující, že se přinutil myslet na něco jiného, aby svou rozkoš nenechal vyublat příliš brzy.

Jako jediný znal Radek císařovnino tajemství a stal se tedy jejím důvěrníkem. Být důvěrníkem císařovny mělo množství výhod a mělo to také hodně výhod pro Radkovy nejlepší přátele. Tajně vyráželi na venkov, kde byla jen nahá císařovna a tucet nadržovaných a ke všemu svolných urozených mladíků a také dvorních dam, a vzájemně si dělali dobře.

„Abys jednou nezašla moc daleko,“ prohodil Radek osudného dne.

To byla právě ta chvíle, kdy na stole skončil kouřově zbarvený obří diamant.

„Vsaďte se,“ řekla císařovna. „Vsaďte se, že budu souložit s každým z vás přímo před císařem. Že si to s vámi rozdám před císařským dvorem a nikdo ani necekne. Nikomu se to vůbec nebude zdát divné.“

Následující večer císařovna pořádala ples. Vzala si na něj své nejoblíbenější šaty a na tom plese byli lidé zdaleka. Všichni ale slyšeli o těch zázračných šatech, všichni věděli, že nesmí dát najevo překvapení. Bylo jim známo, že by byli za prostáčky. Za hlupáky, za nedomrlé, obyčejné, neurozené, sprosté chudáky.

Po tanečkách byli všichni ti vzácní hosté seznáni k hostině. Usedli za dlouhý, předlouhý, lahůdkami obtížený stůl. Císařovna v čele jednoho konce a na druhý konec usedl její drahý manžel.

Na její nahotu už všichni uvykli.

Než se pustili do jídla, císařovna vstala a pozvedla číši.

„Moji milí hosté,“ řekla. „Napijte se tohoto vzácného nápoje se mnou. Třebaže jediná kapka je převelice drahá, chci se s vámi, se svými nejbližšími přáteli, podělit o ten nektar.“

Do jednoho se postavili, každý popadl svůj pohár. Jejich obsah nevypadal vábně a ještě hůře zapáchal, asi jako voda, ve které se týden umývalo nádobí.

Ale císařovna jim vysvětlila, že je to nejlahodnější likér. Vyložila svým hostům, že pro obyčejného je to jen bahenní kvaska odporné chuti, neurozenému a hloupému tvorovi ta břečka může způsobit podivné vidiny. Čím je člověk, který se ho napil, sprostšího původu, tím bizarnější jeho představy budou.

My se ale nemáme čeho bát.

Každý z nás je krve tak urozené, tak ušlechtilé.

Tedy do dna, moji drazí!

Pachuť kalné, husté břečky vzácným hostům křivila rty a kroutila tvář. Ti naškrobení panáci převalovali odporné doušky na jazycích a přitom mluvili o lahodné chuti. Přirovnávali vůni nápoje k růžím, jeho barvu k vínu a chuť k nektarům nejvzácnějším, komusi ta příchutř připomínala broskvovou šťávu, jemně doslazenou medem, jiný v ní zase rozpoznávali jasně jahodovou chuť s nepatrným malinovým buketem.

Jako předkrm se podávaly jazyčky z nějakého exotického patvo-
ra, o kterém nikdo jaktěživ neslyšel. Do sklenic hostům nalili chutné
víno a hostina mohla začít.

Po jazyčcích přišla na řadu kachní paštika s olivami, a právě když
si hosté ubrousky poplácávali po bradě, na nenápadné gesto císařovny
se jeden z jejich tajných milenců zvedl a popadl svou mladou soused-
ku. Přehnul si ji přes stůl, sukně jí přehodil přes hlavu a z kalhot si vy-
ndal nádobíčko. Nebyl ještě dostatečně tvrdý, a tak si ho jednou ru-
kou připravoval, zatímco druhou zahříval instrument necudné dámy.

Všichni zkoprněli.

Ti, kdož seděli nejbliže, zčervenali, sousta jim vypadla z ru-
kou i z úst a v tichém úžasu civěli na tu troufalost.

Také císařovi poklesla brada, i on vytřeštil oči a přestal se krmit.

Jen jeho drahá žena drobnými prstíky nanášela sousta paštiky
na chleba, pak se do něj zahryzla, několikrát zkousnula a překvapeně
hleděla do vyděšených tváří.

„Nechutná vám?“ zrohnila se. „Dám zavolat kuchaře. Zavolejte ku-
chaře!“

„Ne, je to báječné,“ řekl kdosi.

„Výtečná chuť,“ přidal se jiný.

Zatímco mladý pár vesele souložil, u stolu se ozývalo: „Podal byste
mi, laskavě, košík s chlebem.“

A: „Dnes vám to tak sluší, milostivá.“

Nebo také: „Ty olivy v paštice jsou báječně naložené, musím si od
kuchaře vyžádat recept.“

U nadívaného krocana už do sebe byly zaklíněny dva páry. Šus-
tili a vrzali a jejich sousedé bez okolků mluvili o skandálu u fran-
couzského dvora, kdy krále načapali s jeptiškou. Zardívali se nad
tou nemravností, zatímco okolo jejich obličejů přelétla dávka sperma-
tu a stékala po láhvi s vínem.

Také císařovna nezhálela. Nejprve ho přede všemi vykourila Rad-
kovi, pak jeho dvěma druhům a nakonec se natáhla na stůl jak dlou-
há, tak široká. A oni se na ni střídali jak na děvce v přístavu, przni-
li ji a plácali po vyšpulené sedince a ta vzácná žena mluvila, jako by se
nechumelilo.

Když na ní byl znovu Radek a právě se blížil ke kýženému závěru, císařovna se zarazila.

Zajíkla se.

Vykulila oči a z hrdla se jí vydral dlouhý sten.

Všichni, jak tam byli, se zakuckali a otočili se k ní. Čekali, co císařovna řekne.

„Jako bych viděla,“ šeptala. „Na okamžik se mi zdálo, že vidím něco...“

Pak mávla rukou, jako by tu představu chtěla zaplašit. Zavrtěla hlavou, jako že to není tak snadné.

„Zahlédla jsem motýla,“ řekla nakonec a stydlivě sklopila oči. „Asi nejsem tak urozená, jak jsem si vždycky myslela.“

A císař, ten báječný muž, který nehnul brvou, když jeho mladá krásná žena dělala tuze dobře třem jeho blízkým příbuzným, tiše sledoval, jak se nechala přede všemi obšťastnit zezadu, zepředu, jak nezhálela ani jedna z jejích dírek. Ten císař se postavil, v očích na mou duši vidíte slzy dojetí, tvář ušlechtilost sama.

„To nic,“ řekl.

„Nestyď se, drahá,“ pronesl ke své nahé, zpoceně ženě, které ze zadku trčel jeho vlastní synovec. „Tedy tě budu mít rád i neurozenou,“ vyhlásil ten ťulpas.

„Protože,“ dodal, „já toho motýla vidím také!“

◆ ◆ ◆

NA MOTIVY: Císařovy nové šaty

Písařovo potěšení

Povím vám příběh. Vděčím za něj docela prostinký věci: umím skvěle zacházet s pérem.

Děvče, hej, modroočko, hupsni sem a přines džbánek nejlepšího pivečka. A dones k tomu i dva rumy, chce to něco ostřejšího. Tady pánové laskavě platí. Ne, nehádejte se, ten příběh za to stojí. To můžu zaručit.

Takže, kde jsem to skončil?

Aha, už vím. No, když říkám, že umím zacházet s pérem jako málokdo, nehleďte za tím nic nemravného. Jednoduše se živím jako písař. Přepisuju dopisy a taky čtu dopisy. Napíšu vám úřední lejtstro, hezky stroze a bez zbytečnějš krucánek, nebo vám můžu za pár zlatejš přepsat vzácnou knihu, ozdobit ji ornamenty a tak, prostě bude k nerozeznání od toho přeceňovaného originálu, jen nebude tak vybledlá a zašlá. Jak říkám, lepší než originál!

Tohleto psaní je dobrý řemeslo. Nenadřu se, i když při dlouhým sezení u svíčky takhle nad ránem už mě celý tělo hezky bolí. Ale nestěžuju si. A jestli si snad myslíte, že je to nějak nudný, tak počkejte, až vám vypořádám, co se mi tuhle přihodilo.

Znáte to království, nemyslím to velký za sedmero horama, ale jen za dvěma a pak za řekou, u jezera zahnete doleva a jste tam. Říká se mu Šípkový království a pokud máte za to, že víte, co vám budu vyprávět, tak se šeredně mejlíte. Asi jste slyšeli ten příběh, co visí na nárožích a kterej už teď cpou maminy svejm děckám do hlavy před usnutím. Tak teď si poslechněte, co se tenkrát stalo doopravdy.

V tom království vládl král se svou královnou. Měli se docela pohádkově. Byla dobrá úroda, taky turnaje se osvědčily a nesly tučný zisky, prostě si tenhle královské pár dopřál do puntíku, po čem zatóžil. Jen jedno jim scházelo ke štěstí: dítě. Dělalí co mohli, ale marný to bylo jako zalívat kus kamene a roky běžely.

A když už se skoro vzdali, nějak to přišlo samo. Takový věci se stávají. Královna porodila dceru a celý to jejich království se radovalo s nima. Tak trochu museli, to víte, befel shora je befel shora, ale do každý rodiny nechali doručit demižónek vína a to se to pak lidu veselilo tak nějak víc od srdce.

Ale nespěchejte na mě, už se k tomu dostávám. Ještě jednoho velkého ruma a špicujte uši, ať víte, jak to bylo dál.

To se ví, že největší sláva byla právě v paláci. Mám to od chlápka, co tam tenkrát byl a viděl všechno a taky slyšel všechno.

Představte si všude zlato a vzácný sklo a porcelán a taky nejdražší víno a stovky poražených býků a selat. Bažantů a pak všelijakých plazících se potvor, který vlastně nechcete vidět dřív než na talíři, abyste je mohli vůbec sníst. Přijela spousta vyfintěnejch hostů, s sebou manželky nebo milenky, ti nejbohatší si přivezli obě. Barďi a herci a vůbec všechna ta potulná sběř dorazila ve velkém houfu – musejí mít na tyhle oslavy čuch jako pes na hárající čubu nebo co.

A pochopitelně sudičky.

Dvanáct jich bylo pozvanejch a taky přijelo, a pak se ty seschlý babice skláněly nad kolébkou a cosi hudraly. Nikdo si jich moc nevsímal, nebýt Růženky, jak říkali té malé a která vřískala na celý kolo. Vlastně se jí nedivím. Taky bych řval, kdyby se nade mnou skláněla i jen jedna z nich.

Prvních deset babic v černejch hábitech mluvilo o kráse a štěstí a takový ty pitominky, který žádnýho nezajímaly. Pak se tam objevila třináctá, nikdo nevěděl, odkud se vzala, ale najednou vám bylo tiicho jako na modlení.

„Těch dvanáct jste pozvali a mne ne!“ skřehotala ta čarodějnice, „trest za urážku padne na vás všechny, ale nejvíce na to dítě. Muže nepozná, sice to smrti zaplatí. V den, kdy princezna dovrší patnácti let

a dotkne se jí muž a ona se dotkne jeho, v tu chvíli, v tom okamžiku, oba smrtí zemřou!“

Takhle podivně prý vážně mluvila a bylo z toho pozdvižení, to vám povídám. Jak se objevila, tak taky zmizela, a málem už celou slavnost odpískali a všechno to dobrý jídlo a pití přišlo nivněč. Jenže jakási moudrá hlava přišla s tím, že dvě sudičky ještě nemluvily a ať sudbu napraví, a tak ty dvě babky dělaly, co mohly.

Jedenáctá sudička řekla, že princezna a ten nebožák, kterej se jí dotkne, vlastně neumřou. Jen oba usnou. Na sto let.

Dvanáctá sudička to měla v hlavě srovnaný vo moc líp. Pochopila závažnost celé situace a moudře pronesla, že neusnou oba, jenom vona. Růženka.

Podle mýho to teď vypadalo líp, ale král s královnou si to nemysleli. Když se blížily Růžiny čtrnáctý narozeniny, poručili vyhnat z celého království všechny muže. Ženský vrískaly a dělaly kravál, to si představíte. Ale chlapi se prostě sebrali a šli.

Růženka ve svých čtrnácti vypadala aspoň na osmnáct a taky to nebyla žádná husička. Věděla, co se chystá, a tak si tyhle narozeniny užila, jak se patří. Podrobnosti teda nevím, ale řeknu vám jen tolik, že objevit se tam pak drak s takovou tou žádostí o pannu královský krve, tak jsme byli všichni v pěkný rejži.

Kromě krále mohli zůstat jenom dva chlapi. Kuchař, kterej prý zaprodal duši ďáblu, aby se naučil všechna ta báječná jídla a z pozice pravidelného strážníka vám můžu říct, že to byl dobrej obchod. Tenhle kuchař nebyl z těch, na který máte potřebu sahat, takže co se tý kletby týče, nebyl vlastně nebezpečnej.

Jedinou další výjimku jsem představoval já sám.

Král mě zavřel do starý věže a chodil mi diktovat svý paměti. Byli jsme sotva v půlce a nehodlal se týhle svý kratochvíle vzdát. Ani královna se nehodlala vzdát jiný svý kratochvíle. Ona za mnou chodila v noci a jestli jsem na začátku tohoto příběhu řekl, že za možnost ho vyprávět vděčím svému umění s pérem, tak to nebylo tak úplně bez dvojsmyslu. Jestli mi teda rozumíte.

Pár dnů před Růženčinýma patnáctejma narozeninama se královna neukázala. Řekl bych, že měla dost jiný práce a nejspíš taky starosti.

Já v ty dny viděl jenom kuchaře, kterej mi nahoru do věže nosil jídlo. Nikdo jinej o mně nesměl vědět.

Ale v ten významnej den jsem se rozhodl sejít dolů.

Přijela spousta lidí, všechno samý ženský. Jak slavnostně vyšňoření hosté, tak obsluha i herci a bardové, to všechno byly ženský, nebo aspoň na sobě všechny tyhle osoby měly sukně.

Sešel jsem z věže, vždyť jsem celej dlouhej rok neviděl nikoho než krále, královnu a šerednýho kuchaře, a řekl jsem si, že se v tom davu snadno ztratím. Jen to chtělo opatřit si dámský hadry.

Ale nejvíc ze všeho jsem byl zvědavej.

Chtěl jsem vědět, jestli se z toho Růža a s ní celý království nějak vylže, nebo bude mít tu smůlu a třeba se jí náhodou dotkne některej z těch za služby nebo herečky převlečenějch chlapů. Protože to vám povídám, že ani po několika těžkejch dnech samoty a tělesnýho půstu mi některý ty postavy nepřipomínaly ženskou ani vzdáleně.

Vplížil jsem se do královniny ložnice. Nebyl jsem tam poprvé a byl odtud dobrej výhled jak z okna na nádvoří, tak zpoza závěsů do sálu.

Jak jsem tam tak stál, najednou jsem si uvědomil, že tu stojíme dva. Znáte to. Jestli to bylo z tý královniny vůně, co byla všude okolo, nebo z krajek položenějch na truhlách s oblečením, těžko říct, ale dostal jsem vám takový roupy, až mi na zadku naskákala zimnice a z těch závěsů jsem byl nucenej udělat krok vzad, protože jsem nějak trčel o stopu vpřed. Někdo by si toho mohl všimnout.

Byla to zapeklitá situace, ale dostal jsem nápad.

Na kus papíru jsem cosi naškrábal, pak to poskládal do psaníčka a nadepsal na to královnino jméno. Odhodil jsem to kus od závěsů a doufal, že to najde někdo natolik gramotnej, aby pochopil, komu to patří, a zároveň natolik slušnej, že si nepřechte, co je uvnitř. S tím prvním jsem měl štěstí, to druhý mi tak úplně nevyšlo.

Nataženej na královnině posteli jsem tam čekal a ze všech těch baldachýnů a sametovejch přehozů a polštářků byl stále vilnějšej, až se konečně otevřely dveře.